

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

In het Dolhuis?

Reeds meldde wij iets over het infame schrijven van Dr G. Ch. Aalders, waarmee hij trachtte de publieke opinie in Amerika te beïnvloeden. Prof. Greijdanus' nijdere hand heeft — naar ik vernam — reeds een artikel daartegenover gesteld en in zee gezonden.

Intusschen wreekt zich de ellendige verdoezelingspolitiek der dusgenaamde „synode“ meer en meer. Het nuchtere feit is en blijft, dat de „synode“ menschen uitwerpt, die de bekende formule van het „houden voor wedergeboren“ niet als Woord van God willen eeren. Het is doodgewoon een woordje van een stuk of wat menschen. En wie dat als theoloog van althans eenige bekwaamheid eenmaal weet, en bovendien de kerk van Christus te zeer liefheeft, dan dat hij haar naar den afgrond van het farizeïsme en rabbijnendom zou slepen door menselijke, al te menselijke formuleringen als Gods Woord te eeren, die vond het zijn eenvoudigen plicht NIET te zeggen op de kategorische vraag, of hij beloofde NIETS te zullen leeren dat met dit formuletje NIET TEN VOLLE in overeenstemming was.

Dit is het naakte feit.

Maar de wereldsche politiek der „synode“-leiders dringt het voortdurend op den achtergrond. Men zet breede boomen op over het VERBOND. Dat geeft lustige, verwarde, tijdwinende debatten. Daarna kan men — want ook daarmee kan de formule samenhangen, zie de „procedure“ — H. J. Schilder — even lustige en tijdwinende debatten krijgen over de SACRAMENTEN. Komt tijd, komt raad voor de schismatische uitdrijvings- en isoleeringspolitiek. En is ook dit thema doorgezaagd, dan kan men — formule Zwolle etc. — weer eens een paar jaar pralen gaan over het KERK-begrip. De TEKST der schorsingsbullen is tegen dien tijd al heelmaal vergeeten. Daarna zal een of andere historicus weer eens grijpen, wanneer het gezelschap der thans twistenden al lang aan de overzijde is van het — graf.

Daarom probeeren wij telkens — nu we nog samen vóór het graf staan — eraan te herinneren: menschen, het gaat niet over een verbonds-leer. Het gaat over die schorsingsgronden! Wie kent die producten van praed-adviseurs-techniek nog van buiten?

Van die verdoezelingspolitiek nu blijken sommige Amerikaanse bladen een al te gewillig slachtoffer. De leugens, waarmee de synodocraten ons vervolgen komen prompt in het gelid te staan. Eerst nam dr Aalders, nu neemt ds Le Colatre, ook synodelid-uitdrijver-scheurder de pen op om de Amerikanen „voor te lichten“. 't Lukt hem prompt. Daarnaast komt een poging van den redacteur (H. J. K.) van „The Banner“ om den één tegen den ander uit te spelen. Het fabeltje wordt verspreid, alsof ik de ongelukkige algemeene-genade-formule van 1942 zou hebben aanvaard zonder tegenwerping!

Onze lezers weten al beter. Klap op den vuurpijl echter is dit: diezelfde redacteur vertelt als de hoogste wijsheid, dat „Schilder cum suis“ leeren:

„that the blessing of the covenant is purely an external one so that all who are in that covenant receive its full blessing“.

Hetgeen wil zeggen:

„dat de zegening van het verbond bloot een uitwendige is, zoodat allen die in dat verbond zijn de volle zegening daarvan ontvangen“.

Hoe haalt men den onzin bij elkaar?

Ik weet het wel: men puurt hem uit de geschriftjes der verdoezelings-kunstenaars, wier producten men maar naschrijft zonder enige moeite te nemen naar de bronnen af te steken. Het dilemma: inwendig-uitwendig, van dr J. Ridderbos heeft verleid tot zoo menige buiteling, en dat wij uitvoerig afwezen, wordt ons zóómaar opgedrongen.

En het leuke is, dat de redacteur dan concludeert: de Chr. Kerk (van Amerika) zal dat gevoelen verwerpen, zonder aarzeling.

Best, best ds H. J. K.

Verwerp maar. Dan verwerpt u niet alleen den gewaanden Schilder, maar ook den reëlen Ridderbos, die thans slachtoffer wordt van z'n eigen onwetenschappelijke dilemmatiek.

Maar vergeef ons, dat wij bij het afdraaien van al die bonte beelden ons afvragen: zijn wij hier in het recht-huis of in het dolhuis? Is de kerk van Christus niet waard, dat u eerst eens studeert eer u schrijft? K. S.

ZENDING EN EVANGELISATIE

De Zendingsarbeid.

De eerste stelling op de kerkelijke congressen behandeld, had ik als volgt geformuleerd:

In opdracht van den Vader, den Heere der zending, vergadert de Zone Gods, onze Heere Jezus Christus, Zich een gemeente, uit het gansche menselijke geslacht door Zijn Geest en Woord. (vergelijk Joh. 10:16; H. C. 21, 54 en N. G. B. art. 27).

Zeër bewust werd in de woordkeuze teruggegrepen op onze Formulieren van Eenigheid, met name op onze Catechismus, welke op onoverwinnelijke wijze laat zien hoe de Zone Gods het is, die van het begin der wereld tot aan het einde Zijn kerk vergadert. Zending is dus wel zeer zeker te zien als de ambtelijke arbeid van Hem, als onzen Middelaar. Het is Zijn ambtsopdracht, van den Vader Hem verleend om de burgers van het Koninkrijk der hemelen bijeen te verzamelen en de nieuwe menscheit te formieren. Het is goed daarbij te letten op den datum, waarop Hij uitdrukking geeft aan deze wereld-

omvattende taak, wanneer Hij beginnen zal deze opdracht uit te gaan voeren onder alle volken. Dat was toch na Zijn opstanding uit de dooden, wanneer Hij ingaat tot het nieuwe, het eeuwige leven. Eerst dan komt de Heiland tot steeds toenemende krachtsontplooiing en tot steeds intensievere krachtsinspanning.

Hij is de Herder, die de kudde bijeen gaat drijven. Hij heeft immers nog andere schapen die van den stal van Israël niet zijn. En deze MOET Hij ook toebrengen. In deze woorden beluisteren wij de intense begeerte van den Heiland om dit heerlijke werk te mogen gaan doen en de volstrekte gehoorzaamheid van den Zoon aan Zijn Vader. Dat werkprogramma moet uitgevoerd worden. Maar om daartoe te kunnen komen moet eerst de Goede Herder Zijn leven zetten voor de schapen. Zoodra heeft Hij dan ook Zijn leven gezet en heeft de Vader den Grooten Herder der schapen uit de dooden weergebracht, of Hij zal zich tot de volbrenging van de eeuwige omspannende taak van het bijeen drijven van de schapen.

Dit messiaansche herderschap heeft de Heiland leeren kennen uit de Schriften. Hoe spreken profeten als Jesaja en Jeremia en Zacharia niet voortdurend over den komenden Herder, over den grooten David der toekomst.

Ezechiel 34 laat ons hooren de belofte van den eenigen Herder, dien de Heere verwekken zal. „En Ik zal eenen eenigen herder over hen verwekken, en hij zal ze weiden, mijn knecht David; die zal ze weiden en die zal hun tot eenen herder zijn; en Ik, de HEERE, zal hun tot eenen God zijn, en mijn knecht David zal vorst zijn in het midden van hen; Ik, de HEERE, heb het gesproken“. En Zacharia geeft den bekenden tekst over het lijden dat den Herder treffen zal. Het zwaard zal ontwaken tegen Hem. (13:7). De Herder is de grootste koningsgestalte. De overbekende adventsprofeet van Micha zegt ook duidelijk, dat de beloofde messias weiden zal in de kracht des Heeren, in de hoogte van den Naam des Heeren, zijns Gods, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde, 5:3. Wat dat betreft kan de Herder Israels het volkomen opnemen tegen de herders der volken uit die dagen. Met dien naam herder der volken werden ook de assyrische grubbkoningen aangeduid. Het is leerzaam te lezen wat prof. Noordzij daarover opmerkte in zijn Korte Verklaring op Ezechiel, bl. 348.

Wanneer we de schriftten des Ouden Testaments nader raadplegen dan wordt het ons steeds duidelijker, dat de Heiland daarin Zijn werk zoo duidelijk heeft kunnen aflezen. We herinneren slechts aan de nauwkeurige wijze waarop Jesaja van den Knecht des Heeren spreekt.

En niet minder opmerkelijk is het dat juist uit deze spreken over den Knecht ook voortdurend aangehaald wordt in het Nieuwe Testament. Vergelijk slechts een plaats als Jes. 52:15, met Rom. 15:21. Wanneer Paulus aan de gemeente te Rome mededeeling doet van zijn verstrekkende zendingsplannen dan accentueert hij dat met een citaat uit Jesaja. Waarin de profeet zoo scherp heeft getekend de geweldige opdracht van den verhoogden Knecht om vele heidenen te gaan besprengen. De koningen zullen hun mond open voor Hem toehouden. Want dewelken het niet verkondigd was, die zullen het zien, en welke het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan. Wanneer Paulus met Barnabas het evangelie eerst hebben laten hooren in de synagoge der Joden te Antiochie in Pisidië en deze dat woord hebben verstaan, dan wordt hun gezegd, dat ze dan van Godswege ge-roepen zijn in gehoorzaamheid aan de profetie, het heil te gaan brengen aan de heidenen, omdat de Belooft der vaderen ook tot zaligheid is gegeven voor alle volkeren. Een licht der volken, zoo zal Israël tot zegen zijn in den Christus voor alle volken. Ja, tot aan het uiterste der aarde, een woord dat ook in onzen tijd nog ten volle van kracht is. Het trekt dan ook zeer de aandacht hoe speciaal Paulus de groote apostel der heidenen, schrift-kenners bij uitnemendheid, voortdurend zich beroept op Jesaja. Het wordt ons dan wel steeds helderder hoe de Heiland een werkprogramma heeft opgekreken van den Vader, dat Hij ook nog in onzen tijd ten volle heeft uit te voeren. Nog altijd is Hij niet met Zijn werk gereed. Hoe staat Hij dan niet onder de spanning van het gebod. Heeft Hij toch Zelf beleden, dat Hij MOET toebrengen. En bij het volbrengen van Zijn ambtelijke opdracht kan Hij ook zeker zijn van de vervulling van de belofte van Zijn Vader, dat Hij zaad zal zien, en dat het welbehagen des HEEREN door Zijn hand gelukkig zal voortgaan (Jes. 53:10). Waar Hij den Vader het loon ten volle heeft uitgekeerd dat stond op de overtreding in het offeren van Zijn leven tot vergeving der zonde, tot redding van Zijn schapen, daar mag deze Goede Herder nu aanspraak maken op het loon dat Hem naar het Hem verleende recht des Vaders geschonken is.

En wanneer we dan nog een blik werpen op een woord van den verhoogden Heiland tot Zijn apostel op Patmos, dan is het duidelijk hoe Hij de eenheid van Zijn werk ziet en handhaaft. Hij wijst dan Zijn gemeente op het heerlijke perspectief, dat het Lam hen zal weiden, dat Lam, dat in het midden van den troon is, en dat Hij hun leidsman zal zijn tot de levende fonteynen der wateren. En het is er ver vandaan, dat Hij den indruk wil wekken, dat het om Hemzelf begonnen zou zijn in dezen arbeid. Want hij voegt er aan toe, dat God alle tranen zal afwissen. Het is toch het eenigste begeeren van den Zone Gods, onzen Heiland, dat het werk des Vaders wordt volbracht, dat de wil van den Vader wordt gedaan, dat de eere des Vaders wordt gezocht en verbreid, opdat God alles in allen zou zijn.

Het kan zoo geen verwondering wekken dat we aller-eerst moeten spreken over onzen Heiland als den Kerk-vergaderaar op den troon, aan des Vaders rechterhand. Zoo kunnen wij Hem niet schooner eeren dan oog te hebben voor het ambtelijke werk waarin Hij ons betrekken wil.

We behoeven elkander er slechts in het kort op te wijzen hoe deze Kerkvergaderaar Zijn werkmethode kiest. Hij doet het toch door Geest en Woord. Ook in de opvatting en de uitvoering van dit geweldige zendingswerk weet Hij Zich ten nauwste verbonden aan het Woord der profetie. Christus doet nu eenmaal niets buiten het Woord om, en ook niets zonder dat Woord. De Herder roept Zijn schapen, en roepen doet Hij altijd door het Woord des evangelies. En Hij bedient Zich daarbij, naar de op-

dracht van Zijn Vader, van den bijstand van den Heiligen Geest. Lees slechts Zijn afscheidswaarden tot Zijn discipelen in Johannes 14—16.

Zoo willen we dus voor alles het zendingswerk zien. Dat is werkelijk niet voor alles ons werk. Het is het werk van den drie-eenigen God des verbonds. Een werk dan in het bijzonder opgedragen aan den Zone Gods, waartoe Hem ook de hulp des Geestes is toegezegd. Zoo is de arbeid der zending de groote triomftocht van den grooten Herder der volken, van den machtigen Kerk-vergaderaar op den troon. Een zegetocht ook in dezen tijd, want bij het ripen der tijden haast Hij Zich met Zijn werk. Hoezeer begeert Hij niet te komen tot de afsluiting van Zijn arbeid, Hij heeft ontzaglijke begeerte om alle schapen bijeen te zien. Weet ge wel dat Hij ook nog nooit al Zijn schapen bij elkaar gezien heeft? Hij heeft Zijn kerk nog nimmer afgebouwd gezien. De kerk is een tempel in aanbouw, de kerk is een kudde, die nog niet uitgegroeid is. Wat een intens verlangen spreekt er dan niet uit Zijn woord: Opdat het worde één kudde en één herder.

Het is de glorie en de weelde van den Zone Gods, onzen Heiland, als Hij op den dag der dagen die geheele kudde zal zien en zich zal verlustigen in de voltooiing van Zijn middelaarsarbeid. Tot glorie des Vaders, die Hem zulke heerlijke taak heeft gegeven.

R.

D. K. W.

KERKELIJK LEVEN

Raadselachtig.

Het komt veelvuldig voor, dat iemand ten volle staat op het standpunt der bezwaarden, maar om allerlei redenen den weg van die vrijmaking niet meent te mogen gaan. Het komt eveneens veelvuldig voor, dat iemand aanvankelijk het bezwaarde standpunt deelde, maar dit standpunt heeft verloochend en het synodaal gevoelen met kracht en klem is gaan verdedigen.

Maar er zijn ook voorbeelden, dat men op de synode de leer der bezwaarden heeft veroordeeld, terwijl men zelf die leer verdedigt.

Zulk een voorbeeld is ds W. E. Gerritsma te Aalten. Hij heeft mede geholpen om de leer van de bezwaarden te veroordeelen. Die leer kwam meer op de volgende punten: Dat God in Christus zijn genadeverbond heeft opgericht met de geloovigen en hun zaad; dat alle kinderen der geloovigen verbondskinderen zijn; dat aan al die kinderen de heilsbelofte van het verbond toekomt, dat voor al die kinderen de doopsbediening is; verzegeling van die heilsbelofte; dat derhalve al die kinderen met grooten ernst geroepen worden, die heilsbelofte met een waar geloof aan te nemen; dat zooveel die belofte met een geloovig hart aannemen dat doen krachtens de wederbarende genade des Heiligen Geestes; dat de kinderen, die deze belofte niet van harte aannemen, deswege als bondsbrekers een zwaarder oordeel treffen zal. Verklaring met gevoelen p. 8—15.

Wanneer wij nu het leerboek voor de Catechisaties, dat door ds Gerritsma met ds Th. Delleman is uitgegeven, opslaan, dan vinden we daar het gevoelen, dat door ds Gerritsma op de Synode is afgewezen!

De lezer oordeelt zelf. Op blz. 44 wordt gezegd: Bondelingen zijn de geloovigen en hun zaad. Ze zijn vermaand en verplicht tot de nieuwe gehoorzaamheid. En God de Heere heeft zich zelf verplicht al wat Hij hun beloofde aan hen te zullen vervullen. Allen kinderen der geloovigen komt de belofte Gods toe maar niet ieder kind aanvaardt de belofte. Zij, die ongehoorzaam blijven, worden getroffen door den vloek des verbonds.

Daarom moet steeds tot bekeering worden opgewekt (zie verklaring Synode 1905, blz. 124). Dit stemt dus geheel en al overeen met het gevoelen der bezwaarden, dat door de Synode is veroordeeld.

Het is raadselachtig, hoe iemand, die in zijn catechisatieboek zelf het bezwaarde standpunt leert, dit op de Synode kan helpen veroordeelen.

Dit is te meer opmerkelijk, omdat in dit Catechisatieboek vroeger het synodale standpunt uitkwam. In de te druk lezen we n.l. op p. 44: „Bondelingen zijn zij, die Christus Jezus door een waar geloof zijn ingelijfd, en Hem en al Zijn weldaden aanemen.“

Zij zijn vermaand en verplicht tot de nieuwe gehoorzaamheid. En God de Heere heeft zich zelf verplicht al wat Hij hun beloofde aan hen te zullen vervullen.

Als behoorende tot het genadeverbond worden ook gerekend de kinderen der geloovigen.

Wel blijkt steeds, dat niet alles Israël is, wat Israël heet. Dit mag er ons echter niet toe verleiden om onderscheid te maken tusschen een uitwendig en inwendig verbond. Tot het legendeel blijft houden wij die kinderen der geloovigen ook voor kinderen des verbonds. Daarom hebben ze ook recht op den doop.

Zooals men merkt: dit is goed synodaal.

Men zou dan ook denken, dat ná de beslissingen van de Synode ds Gerritsma tot de oude redactie zou zijn teruggekeerd. Maar in de laatste editie, die onlangs is verschenen, is het bezwaarde gevoelen eenvoudig gehandhaafd.

Hetzelfde is ook het geval met de leer der sacramenten, zooals deze in dit leerboek worden behandeld. Zeer sterk wordt de nadruk gelegd op het feit, dat het Sacrament een teeken en zegel is van Gods belofte. De doop is een teeken en zegel van de beloften der afwasching der zonden en der vernieuwing des levens, p. 106. Het Avondmaal is teeken en zegel van deze drie beloften: van de vergeving der zonden, van het eeuwige leven, van de gemeenschap der heiligen, p. 111.

De leer der sacramenten wordt in dit leerboek geheel behandeld onder het aspect van de belofte. We komen dus voor deze vraag te staan: hoe het nu mogelijk is, dat een predikant, die zelf in zijn leerboek het bezwaarde gevoelen blijkt toegedaan te zijn, toch de conclusies van het praed-advies aanvaardt, toch mede helpt het gevoelen der bezwaarden af te wijzen en overal het stand-

punt der Synode.

Wij kunnen anders dan hoofdstroom.

Mannen i Synode verstandpunt.

Daar de Synode, dat er in overeen-

is hier ook.

En van zacht, dat wordt geschilderd.

Het is een veel begrip.

bezuurde, catechisatie.

Wanneer er bij de ver-

in eigen kring open verkoren.

kernd van uw dienaar.

wonderd U van ds Ger-

ben bezwa-

indien zij risma in-

gezegd, is door de Syn-

is de leer, dat de Syn-

gen terugbeoordeelen.

ding, blijkt werd gele-

Qui ben-

In Kerke-

een paar c-

die (blijkb-

de bezwa-

tieke e.a.

„Nin-

Kuyper-

hem n-

was de melk-

geldt „

Colijn-

korakt-

theran-

gereloe-

niet v-

Die verg-

Van Vel-

dediger b-

voor ze o-

Sr daarove-

stuk VIII

nodalen ge-

hen op In

En had

ij hem n-

lutionaire

zij soms c-

gedreven?

En wede-

christelijk

waarom z-

nootl van

Dat zijn

die de Syn-

Want P-

van de Syn-

Ik spreek

arbeiders

hun Syn-

werd ont-

in hun stu-

worden be-

Laten w-

officieel:

en masse

bannen? F-

de V.K.,

bouw bez-

Remonstra-

pen, of w-

krijgt men

verzoek, t-

Meer war-

Men zal

Synode is

Just, e-

voorzicht-

wie men

rechterlijk

Van Ve-

te vreeze

Kuyper, L-

maar de

Ook cis-

den Oudv-

„Is

nog,

lutor

C.N.V.

soms,

den c-

In antw-

wijs, waa-

Ds Vreug-

dan ja, d-

pot make-

Men stel-